

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ

Η "ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ"

Μία αυτοκράτειρα που έπανάσταται. Πώς η Αικατερίνη έστραγγάλισε τον σύζυγό της Πέτρο Γ', πώς έδολεφένε τον 'Ιβάν Σ', πώς έπνιξε μία νεκρωτάτη πριγκίπισσα. Ένα φαντασμαγορικό αυτοκρατορικό ταξίδι στην Κριμαία. Η σύγχρονη Μεσαλίνα. Η έθιμοτυπία του έρωτος. Μία έκλυτη, αλλά και σεμνέτυφη έστερμένη, κλπ. κλπ.

ΧΟΥΝ γραφή ως τώρα άπειρα πράγματα για τη ζωή της περίφημης αυτοκράτειρας της Ρωσίας Αικατερίνης, της «Σεμιράμις του Βορρά», όπως την αποκάλεσε η ιστορία. Και όμως, καινούργιες λεπτομέρειες σχετικές με τη ζωή της αποκάλυπτουν κάθε τόσο οι ιστορικοί, λεπτομέρειες που τονίζουν ακόμα περισσότερο τη φυσιογνωμία της εξαιρετικής αυτής γυναίκας.

Είν' αλήθεια, πώς η Αικατερίνη εισήγαγε τον Ευρωπαϊκό πολιτισμό στη Ρωσία. Και όμως, η νεότεριστα αυτή αυτοκράτειρα, έμεινε κατά βάθος μία 'Ασιατσα βασίλισσα, θάρβαρη, έγκληματική, έκφυλη!

Η δολοφονία του συζύγου της, του αυτοκράτορος Πέτρου Γ', άτιμάσε την άναρρησή της στο θρόνο. Οι εξουμηναί της έπροσέσθσαν να την αποπλύνουν απ' την κηλίδα αυτή του αίματος, άλλ' η κηλίδα της άπόμεινε και δεν θά εξαλειφθ ποτέ. Βέβαια, ο αυτοκράτωρ εκείνος ήταν ένας άνθρωπος άξεστος, άγριος, ήλιθιος, άνικανος να βασιλεύσει. 'Επί πλέον, μίσωσε την Αικατερίνη και σκόπευε να την χωρίσει και να την δώσει. Και τότε πεία, έμπρός στον κίνδυνο που διέτρεχε, η Αικατερίνη δέν έδιστασε ύόλου. 'Επεχείρησε κάτι, που καμιά άλλη γυναίκα δέν τόλμισε πριν απ' αυτήν: 'Εγινε έπαναστάτρια!

Η έπαναστασις αυτή εινε ένα από τα δωραίτερα μυθιστορήματα της ιστορίας. Η νεαρή τότε Αικατερίνη έδραπέτευσε τη νύχτα από τα άνάκτορα, όπου κοιμόταν ο αυτοκράτωρ συζύγος της. Μπήκε σ' ένα άμαξι, μαζί με τον κομωτή της και μία πιστή θαλαμηπόλο της, παρουσιάστηκε σ' ένα στρατώνια και κατόρθωσε να πάρη τους στρατιώτες με το μέρος της. Αυτό ήταν το πρώτο ήθημα της έπιτυχίας. 'Αμέσως, άπεπλάνησε με ύποσχέσεις και τον ύπόλοπο στρατό, ήλέκτρισε το λαό κι' άναγκήρθηκε αυτοκράτειρα μέσα σε ζητωκραυγές και έπαιρημίες. 'Ο Τσάρος ύπνιξε αιχμάλωτος και το πρωί η Αικατερίνη ανέβηκε στο θρόνο του, χωρίς να πέση ούτε ένας πυροβολισμός. 'Ήταν ένα «νέιρο θεικής νύκτος»!

Αλλ' έδω τελειώνει η αγγλία και αρχίζει άγρια η σφαγή. Το πρώτο θύμα ήταν ο ίδιος ο αυτοκράτωρ. Στην άρχη του έδωσαν να πιη μέσα σ' ένα ποτηράκι του ρακιού κάποιο δραστικότατο δηλητήριο... Κ' έπειτα, έπειδη ο αυτοκράτωρ άργούσε να πεθάνη, τον έπνιξαν με μία πετασία, ενώ ο ευνουούμενος της Αικατερίνης ο 'Αλέξιος 'Ορλώφ, που συνέτριβε το στήθος κάτω από τα γόνατά του!

Την έπομένη, κατά το γεύμα, παρουσιάστηκε έμπρός της ο στραγγαλιστής 'Ορλώφ, κατασκευασμένος, με τα μαλλιά του αναστατωμένα, με τη στολή του μισοχαμμένο από το πάλαμα που είχε κάμει με το θύμα του, κατάγλωμος και θλοσσαρός. Τα έξαγριαμένα θλέμμάτα του συναντήθηκαν με τα θλέμματα της Αικατερίνης σε μία άπαισία άσπρη. Η Αικατερίνη σηκώθηκε τότε από το τραπέζι κ' άκολούθησε τον δολοφόνο σιωπηλή σε ένα συνεχόμενο δώματι. 'Επειτα από πέντε λεπτά, ξαναγύρισε ήρεμη, με χαμόγελο στα χείλη, και ξανακάθισε εύθυμη στο τραπέζι!... 'Ήταν ήσυχη πεία, γιατί είχε πληροφορηθ τη δολοφονία του συζύγου της.

Μά αυτό δέν εινε το μόνο οικογενειακό έγκλημα, το όποιο διαπράξε η τρομερή αυτή αυτοκράτειρα. Μέσα σ' ένα φρούριο, θριασκόντα εκείνη την έποχή αιχμάλωτος ο νεαρός 'Ιβάν ΣΤ', τον όποιον, είκοσι χρόνια πριν, είχε άρπάξει από το θρεφικό του λίκνο κ' είχε κλείσει εκεί μέσα μια άλλη ταρλίνα, προκάτοχος της Αικατερίνης, ο 'Ελισάβετ. Η Αικατερίνη δέν μπορούσε να ήσυχάζη όσο εξακολουθούσε να θριασκεί στη ζωή, ο μνηστήρ αυτός του θρόνου. Για να τον εξοντώσει λοιπόν, σφίστηκε ένα άπαισιο τέχνασμα.

Ένα θράδυ, μερικοί έμπιστοί της: τάχα συνωμόται, μπήκαν στη φυλακή του 'Ιβάν με την προσπασία της άστυνόμεας, δήθεν για να τον άπελευθερώσουν. 'Επακολούθησε μία μικρή, ψύχτικη συμπλοκή. Κ' έπάνω στην άναμυομπούλα, δυο δεσποφύλικες σκότσασαν με άμέτρητες μαχαίρες τον δύμοιο 'Ιβάν!

Το ένα έγκλημα φέρνει το άλλο. Η Αικατερίνη ήταν πεία άσυγκράτητη. Δέν πέρασε πολύς καιρός και ο 'Αλέξιος 'Ορλώφ άπήγαγε από τη Ρώμη, κατά διαταγήν πάντοτε της Αικατερίνης, μία νεαρωτάτη και ώραία κόρη. Η κόρη αυτή ήταν φυσικό τέκνο της πρώην αυτοκράτειρας 'Ελισάβετ και η Αικατερίνη φοβόταν μήπως καμιά μέρα διεκδικήση το θρόνο. Μετέφεραν λοιπόν την άτυχη νέα άλλοσσοδεμένη έπάνω σ' ένα Ρωσικό θωρηκτό και κατόπιν την έρριξαν σε μία φυλακή της Πετρούπολεως. Η φυλακή αυτή ήταν χωσμένη στην όχθη του Νέβα. 'Επειτα από μερικούς μήνες, ο Νέβας ξεχειλίζει, κατάρσεται η Αικατερίνη και οι δεσποφύλικες δέν προφύλασαν τάχα να σώσουν τη νεαρή πριγκίπισσα από τα νερά της πλημμύρας, τα όποια την έπνιξαν!

Όλες αυτές η τραγωδιες, που άποτελούν μελανά, φρικαλέα στίγματα της βασιλείας της Αικατερίνης, σκεπάζονται κάπως από τους νικηφόρους πολέμους, που διεξήγαγε η περιβόητη αυτή ταρλίνα, από τις κατακτήσεις που έπραγματοποίησε, από το έργα του πολιτισμού, που εισήγαγε στη χώρα της. Σκεπάζονται από την αγγλη, η όποια την περιέβαλλε καθ' όλη την διάρκεια της βασιλείας της...

Ποτέ άλλοτε, όσο κατά τη διάρκεια της βασιλείας της Αικατερίνης, τα εκατομύρια του Ρωσικού λαού δέν θαμπώθηκαν τόσο από την πομπή και τη μεγαλοπρέπεια της αγγλης. Θα μείνη άληθινότι για πάντα το φαντασμαγορικό ταξίδι που έκανε κάποτε η Αικατερίνη στην Κριμαία. Το ταξίδι αυτό ήταν μία καταπληκτική πράγματι έπίδειξις πλούτου και αγγλης.

Εκατόν πενήντα έλκυθρα, που σερνούσαν έπάνω στα χιόνια, άποτελούσαν τα μεταφορικά μέσα. 'Όταν θράδουσε, πυρές παμμένιστες που άναθαν κατά διαστήματα, έσφίζαν μαγικά το δρόμο. Σε κάθε σταθμό που έκανε η αυτοκρατορική πομπή, ένα γραφικό άάκτορο θρόνονότα άποσχεδίο άνάμεισε στις χιονισμένες πεδιάδες, σάν από το ραβδί ενός θαυματοποιού. Γραφικές αντιπροσωπείες απ' όλους τους λαούς της Αυτοκρατορίας, συνωστιζόντουσαν έμπρός στις πυλεις κάθε πόλεως, για να έπεφωμήσουν την αυτοκράτειρα. Η φαντασμαγορία διπλασιάστηκε, όταν η Αικατερίνη έφτασε στον ποταμό Βορυσθένη κι' άρχισε να τόν διαπλή. Θά νόμιζε κανείς πως έβλεπε ξαναζωντανωμένη την Κλεοπάτρα να κατεβαίνη τον Νείλο! Η κατάχρηση θαλαμηγός της, στρωμένη με μετάξιους τάπητας, προγούρου σε άκτινοβόλος έπάνω στα ήρεμα νερά. 'Οδόντα άλλα πλοία την άκολουθούσαν, με τους άκολουθούς και τους αλικούς, με μία όρχήστρα το καθένα, που σούδευαν με την όμονια τους τον φλοίσθο της αυτοκρατορικής θαλαμηγού. Και στις όχθες, καθ' όλο το μήκος του ταταμού, οι όργανοί της ποι-της είχαν προετοιμάσει θαυμάσιες θουκολικές εικόνες από νεαρούς χωρικούς και χωρικές. Δέν ήταν περιόδια βασιλίσσας εκείνη, μα μία πεινή νηρηδία, που ταξίδευε μέσα σε μία άφθαστη μαγαλιά!...

Έτσι περιγράφει το αυτοκρατορικό αυτό ταξίδι μία αλική της Αικατερίνης στα 'Απομνημονεύματά της. Μά το θεσπείο αυτό θέαμα είχε και τη σκεπτική του πλευρά. Πενήντα χιλιάδες άνθρωποι χάθηκαν μέσα στα έλη της Χερσονήσου, για να δημιουργήσουν αυτήν τη μεγαλοπρέπεια. Και όταν η Αικατερίνη ξαναγύρισε στη Μόσχα και βγήκε μέσα απ' αυτόν το μαγικό κύκλο, στον όποιο είχε ζήσει τέσσαρες μήνες, θρέθηκε έμπρός σε μία φρικώδη σποδία, η όποια έλυμαινε τη μισή Αυτοκρατορία. Τριάντα εκατομύρια χρυσά ρούβλια της έπαχης εκείνης, είχε σσιχίσει η φαντασμαγορική εκείνη έκδρομή στη δύμοιρη Ρωσία, που λωοκοντούσε!

Η Αικατερίνη δέν ήταν μονάχα μία νεωτέρα Κλεοπάτρα. 'Ήταν και μία νεωτέρα Μεσαλίνα. Παροιμώδεις θά μείνουν οι έρωτες της και άτελείωτος εινε ο κατάλογος των ευνουούμενων της: Σολτικός, Πονατόφσκυ, Στρογκάνωφ, 'Ορλώφ, Βολιτόκωφ, Ζαχάβόφσκυ, Κοροάκωφ, Ποτέμκιν, Γερμολώφ, Μομόνωφ, Λόνδσκι, Ζουμπόφ, έν ήσαν παρὰ κι' άρχιγού της λεγεωνίας αυτής του κοιτώνος της. Πίσω απ' αυτούς, μέσα στο σκοτάδι, διαφαίνονται μία σιωπηλή στρατιά άνδρων κάθε κοινωνικής τάξεως, που παρελάνει έμπρός στην εύνοια της αυτοκράτειρας. Γιατί, το άνάκτορο της Αικατερίνης ήταν ένας άλόκληρος στρατώνας και μπορεί να λεχθί χωρίς ύπερβολή,

Η αυτοκράτειρα Αικατερίνη

ότι υπήρξε φίλη μιάς ολόκληρης στρατιάς!

“Ένας από τους ευνουμένους αλκικούς της, μάς άφησε στα Άπομνημονεμάτα του μία περιγραφή, που μάς δίνει να καταλάβουμε ποιά περιέργη έθιμοτυπία εφήμερος και στά έρωτικά της όργια ή διαβόητη αυτή αυτοκρατορία. Μιά γηραιά έμπειρη άριστοκρατίσσα, προσκαλούσε σέ γεύμα τόν εύτυχη άνδρα, ό όποιος άφρασε στήν Αίκατερίνη. Ή τσαρίνα έφθανεν εκεί στή μέση του γεύματος κ' εξέταζε άλλη μία φορά τόν ύπομνητο. “Αν ή επιθεώρησις ήταν ίκανοποιητική, ή Αίκατερίνη έβρινε τό μεταξίνιο μανόβλι της στή γρηιά μεγάλαια και τήν έπομένη ό έκλεκτός της γινόταν ύπασπιστής της αυτοκρατορίας και καταλύμενα ένα διαμέρισμα στά άνάκτορα, που θοιγκόταν άκριθώς κάτω από τό δικό της. Τήν πρώτη μέρα έπαίρνε δώρο έκάτω χιλιάδες ρούβλια, και έπειτα, τακτικά κάθε μήνα, εύρισκε έπάνω στό τραπέζι του δώδεκα χιλιάδες ρούβλια!”

“Έννοείται, ότι αυτό τό άλόκοτο άξίωμα είχε και τίς ένοχλήσεις του και τούς έξευτελισμούς του. Ό ύπασπιστής του έρωτος δεν μπορούσε, άπό ή στιγμή τού διορισμού του, να ξεμακρύνει ούτε κατά ένα θήμα άπό τήν αυτοκρατορία και τού ήταν άπολύτως άπγορευμένο να θωάνει άπό τά άνάκτορα. “Όταν, στό τέλος, ή Αίκατερίνη τού άντισπαθούς ό αλάρχος της τού έδινε μία μεγαλοπρεπή άποζημίωσι. Και άν είχε τήν τύχη να διατηρήσει περισσότερο τήν εύνοια της αυτοκρατορίας άμύθητος ήταν τό πλούσιος που συνέκτρωνε. Γιατί ή Αίκατερίνη ήταν γιά τούς ευνουμένους της ή μυθική Δανάη, που τούς έόκεπα με χρυσή βροχή!...”

“Όστόσο, ένας λαμπρός πέπλος άξιοπρεπείας σκέπαζε τήν έκλυτη αυτή ζωή της Αίκατερίνης. Μπορούσε να ριψοκινδυνεύει και τή ζωή του κανείς, άν τόλμωσε να έκτομίσει μπροστά της και μία λέξι κάπως άπρεπή. Τα βασιρικά της ατία ήσαν τρομερά εύθικτα. Μία μέρα, που ή Αίκατερίνη έδινε γεύμα στούς πιστοτέρους αλκικούς της, παρεκάλεσε τόν κόμητα Σεγκύρ να άπαγγείλει μερικώς στίχους. Ό κόμης ίκανοποίησε τήν έπιθυμία της, έπειτα όμως θυμήθηκε και μερικώς άλλους στίχους, κάπως έλευθερίους. Και τότε έξαφνα ή εύθυμη έκφρασις της αυτοκρατορίας άλλαξε και στό πρόσωπό της άπλώθηκε ή μεγαλειτερή ασυμπρότητα. Ή Αίκατερίνη τόν διέκοψε με μία άπότομη ερώτησι και άλλαξε θέμα συνομιλίας. Τήν έπομένη, ό κόμης Σεγκύρ έπαυσε τή διαταγή να φύγει γιά τή Γαλλία!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

“Όλοι σχεδόν οι μεγάλοι άνδρες πρίν ξεψυχήσουν, είπαν φράσεις που έμειναν ιστορικές

“Έτσι τά τελευταία λόγια τού μεγάλου ζωγράφου Μιχαήλ Άγγελου, ήταν: «Σεφθήτε τού Χριστού τά πάθη!»

Τού μουσουργού Μότσαρτ: «Άς άκούσω μία φορά ακόμη μουσική!...»

Τού λόρδου Βύρωνιος: «Τώρα, πρέπει να κοιμηθώ!»

Τού ποιητού Γκόλντσμουθ, όταν τόν ρώτησαν άν ήταν ήσυχος: «Όχι, δεν είμαι διόλου!»

Τού λόρδου Λέιτον: «Χαιρετίστε τήν Άκαδημία!»

Τού μεγάλου ποιητού Σίλλερ: «Τώρα θέλω καθαρά πολλά πράγματα!»

Τού μεγάλου Γκαίτε: «Περισσότερο φώς!»

Τού Ρουσσώ: «Τί καθαρός και ώραιος που είναι ό ουρανός!

Έλπίζω να μέ δεχτή ό αυτόν ό Θεός!»

Τού Βολταίρου, που έζησε και πέθανε άθεος: «Παπά μου, μη μου μιλάς γιά τόν Χριστό σου. Δεν έχω τήν τιμή να τόν γνωρίζω αυτόν τόν κύριο!»

Τού μεγάλου Ίταλου πολιτικού Καθούρ: «Έλευθερη έκκλησία σέ έλευθερο κράτος!»

Τού λόρδου Νέλσωνος, τού διασώστη ναυάρχου: «Έκανα τό καθήκον μου!»

Τού Άγγλου ήθοποιού Κήν: «Ήθελα να τελειώνω τό γρηγορώτερο αυτή ή τραγική σκηνή. Μά, έλπίζω να θγώ απ' αυτήν μέ άξιοπρεπεία!»

Τού Άγγλου ποιητού Πάπ: «Τίποτε δεν άξίζει τόσο, όσο ή άρετή και ή φίλια. Μά ή φίλια είναι ένα μέρος της άρετης.»

Τού διασώστη φυσιοδίου και φιλοσόφου Ντάρβιν, πρós τήν γυναίκα του: «Μή χάνεις καιρό, πάρε μου αίμα!»

Τού Ουίλλιαμ Χάντερ: «Άν υπορόθω να γράψω, θα έγραφα πόσο εύκολο είναι να πεθάνει κανείς!»

Τού Γεωργίου Δ' της Άγγλίας: «Όστε μέ γελάσαν; Αυτό λοιπόν είναι ό θάνατος!»

Ό Μεγάλος Φρειδερίκος της Πρωσίας, τέλος, όταν είδε τό σκύλο του, που στεκόταν κοντά στό κρεβάτι του, να τρέμει, φώναξε: «Σε κέπατε τον!»

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ ΜΕΣΑ

(Τού ΕΡΡ. ΧΑΙ.Ι.ΝΕ)

Στό δάσος μέσα εύρέθηκα τό καταμαγεμένο,
Πούμαι άπό χίλια άρώματα παντού πλημμυρισμένο,
Που σάζει άπό τά φύλλα του τό φεγγαρίσιο δάκρυ,
Κ' άπό μιάν άκρη σ' άκρη
Γ' άβρόνια κελαδούν.

Κι' άκούσα έκεί τόν έρωτα να ψάλλουσε, τ' άβρόνια,
Τίς λύπες και τα θάνατα, τά πάθη του τά αιώνα.
Και τέτοιαν άναγώνισσα, αίσθανήκε ή καρδιά μου
Πού τά νεκρά όνειρά μου
Και πάλι είδα να ζούν.

Κι' είδα παλάτι άτάρτιστο, μέ άφάνταστη ώρασιότη,
Με τέχνην άνιστόρητη, μέ άστραφτερή λαμπρότη,
Μά 'χε κλειστή παράθυρα, μανταλωμένη θύρα,
Πνοή θανάτου στείρα
Λες τούδουσε τό φώς.

Μόνο ένα πλάσμα, έν' άγαλμα, στή θύρα του άγρυπνούσας,
Τέρας που πότε μ' έσκόιαζε και πότε μέ τρωδούσε,
Γιατί είχε άγγέλου πρόσωπο, μα λαιωταρίσιο σώμα
Για τό γλυκό του στόμα
Θ' άμάρτανε και Θεός.

Και τόσο μέ συνάρπαζε ή λαλιά ή μαγεύτρα
Τού θείου πουλιού και ή δύναμις τού έρωτα ή πλανεύτρα,
Πού ώρμηρα εύθύς και άγκάλιασα τό θείο κεφάλι,
Και μέ περίσσια ζάλη
Τό γιομίζα φίλια.

Κι' ώ θάμα! Μόλις φίλησα τό μαγικό σου στόμα,
Τό μάρμαρο έζωνάτανε και πήρε ή πέτρα χρώμα,
Κι' άφού διπλωσαστέναζε στά χείλη μέ φιλούσε,
Λες κι' άπό έκεί ρουφούσε
Πνοή ζωής γλυκειά.

Κι' έκεί πού τ' άγιο φίλημα τή φλόγα μου δροσίζει,
Τό τέρας μέ τά γόγιατά του στήθια μου έσοκίζει,
Μά τόσο μέ έλεόλασαν τής θέας μορφής τά κάλλη
Πού θάβηλα και πάλι
Γιά χρόνια να πονώ.

Και μέσα στα φυλλάδια σιγώφαλλε τ' άβρόνια:
«Έρωτα βέε, τό τέλος σου, πόσο θαρεια πληγώνει!
Κάθε χαρά σου ολόγλυκη μάς κρύβει ένα φαρμάκι,
Κάθε γλυκό φιλάκι
Κ' έναν πικρό καυμό.»

Μετάφρ. Ν. ΛΕΥΤΕΡΙΩΤΗ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΣΟΥ

(Τού Β. ΟΥΓΚΩ)

“Άς ψάλλουν δλα τά πουλιά,
“Άς έχ' ή άνοιξι σπολή
άς τοαγούνδ τ' άβρόνια
τά λούλουνδ τ' “Απριλ’
ή έδική σου ή λαλιά
κανένα δεν μωσκοβολεί
δλα τ' άποστομάνει.
σάν τό δικό σου χερί.

“Άς λάμπει εις τόν ούρανόν
Τ' άστρο έκείνο τό λαμπρό,
τό πιδ λαμπρό άστέρη
Τ' άβρόνια τής λαλιάς σου,
τό μάτι σου τό γαλανόν
τό χερί σου τό δροσερό,
έίνε...ό έρωτάς σου!

Μετάφρ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

Ο ΣΟΛΩΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΩΣΚΟΛΟΣ

(“Από τά Ίταλικά τού ΣΟΛΩΜΟΥ)

Εθρήνησε ή Ζάκυνθος, ψυχή μακαρισμένη,
τήν μέρα όπου σ' έβιάσε μακριά της κακή Μοίρα
και πικραμένη άκούσε τήν θεϊκή σου λύρα
Ίταλικά να τוניσθή και ξένους να εύφραίνη.

Και τώρα πιδ πικρά θρηνεί και κλαίει άπελπισμένη
τό θανάτο σου, και χτυπά τήν μιά στήν άλλη χείρα,
και κραζει: “Ως κι' άπ' τό κορμί μένω ή έρημη χηρα
αυτού που δόξα άπόχτησε και μνήμη σέ γή ξένη!”

“Ω! γιά τή δόξα σου αυτή τήν ξένη, γιά τή φήμη
όπου έσοκρίσας παντού ό ιούς κι' ή άρετή σου,
γιά τών μεγάλων έργων σου τήν αιώνια μνήμη

άν θέλεις ή πατρίδα σου να μη θαρυστενάσθ,
και να μη κλαίη που γι' άλλη γή άντήχησε ή φωνή σου,
κοιμ' να γεννηθή γι' αυτήν, ένας που να σου μιιάζη!

Μετάφρ. ΔΗΜ. ΒΙΚΕΛΑ